

Istentisztelet Réde, 2020. december 20. advent 4. vasárnapja. Igé hirdető: dr. Barta Zsolt

Ének: 304,1 Kapuk emelkedjétek

Imádság:

Úr Jézus Krisztus!

Megvalljuk neked, hogy elvárjuk mások szeretetét,
de mi magunk restek vagyunk a szeretetre.

Megvalljuk, hogy készséggel fogadjuk el megbocsátó szeretetedet,
de mi nem bocsátunk meg másoknak.

Megvalljuk, hogy buzgón megragadjuk a Te megváltó szeretetedet,
de azt is megvalljuk, hogy vonakodunk Téged híven követni.

Ebben az adventi időben bocsásd meg, amiért jótéteményeidre nem feleltünk odaszánt
élettel!

Kérünk, jöjj el hozzánk újra,

és kegyelmed által cselekedd meg,

hogy Téged örömmel fogadjunk, mint egykor a pásztorok,

Téged hálaival fogadjunk, mint az agg Siemon,

Téged engedelmességgel fogadjunk, mint Mária;

szeretettel, ahogyan Te szeretted minket!

Ezért könyörgünk: jöjj, Úr Jézus. Ámen.

Lekció: Ézsaiás próféta könyve 61,1-4; 8-11

Textus: 1 Thesszalónikai levél 5,12-24

Keresztyén Testvéreim!

Aki nyáron elég messze megy Horvátországban, szinte mindig lát útépítést. Természetesen mindenfelé van útépítés, de Horvátországban a sziklás hegyek között különösen látványos. Az autópályákat észak felőle kezdték el megépíteni és azóta is folyamatosan haladnak délnek. A magas, sziklás hegyek között, ahol elfogy az autópálya, gyakran lehet látni, hogy már építik a folytatást. Hatalmas gépek sorakoznak a sziklák között, óriási betontömbök, pillérek hevernek a földön – az ember már azon is csodálkozik, hogyan vitték le a völgyekbe a gépeket. Egy év múlva, amikor visszamegy az utazó ugyanarra a területre, már nem is emlékezik a gépekre meg a hídelemekre, mert csak a sima úton megy. Ahol egy évvel korábban szilák voltak, ott még csak meg sem döccen az autó, egyenesen lehet haladni.

Isten egyháza és benne ez a gyülekezet ilyen építési terület. Az Egyházban Isten egyenessé teszi a görbét és simává azt, ami göröngyös. Advent meghatározó képe az útépítés, az útkészítés. Ez az út nem csupán Isten és ember között épül meg, hanem ember és ember között is. Isten ugyanis folyamatosan munkálkodik az ő Egyházában és összeköti, egybeszerkeszti az egymástól elhangolódott embereket. Pál apostol ezért inti az egyházakat a rendre, a békességre, egymás szeretetére – így lesz minden egyenes. A thesszalónikai levélben különösen is két embercsoportra irányítja a figyelmet: az előljárókra és a lemaradókra – vagyis a két szélső csoportra.

Az előljárókkal kapcsolatban ezt mondja: „becsüljétek meg azokat, akik előljáróitok az Úrban és intenek titeket”, majd így folytatja „munkájukért nagyon becsüljétek meg őket.” Egyházunkban idén választások voltak – a Dunántúli Református Egyházkerület élén is történt változás és egyházmegyénkben, a Tatai Református Egyházmegyében új vezetők irányítják közös ügyeinket. Steinbach József püspök úr megkezdte harmadik, egyben utolsó hatéves ciklusát új főgondokkal az oldalán. Máté László esperes úr befejezte szolgálatát és az új esperes Gerecsei Zsolt, ácsi lelkipásztor fogja irányítani az egyházmegyét az új megyei gondnokkal dr. Balog Zoltánnal. Olyan áldott helyzetben vagyunk Dunántúlon, hogy vezetőink hosszú időn át fenntartották a békét közöttünk és áldozatos munkájukkal hozzájárultak ahhoz, hogy az egyházközségek, az egyházi intézmények jól működjenek. Nem szeretünk erről beszélni, mert valahogy gyanakvással tekintünk a vezető emberekre, de az ő szolgálatuk eredménye az, hogy Isten Egyháza békességben élhet. Nem volt ez mindig így. Fogadjuk meg Pál parancsát és becsüljük meg az előljáróinkat! A keresztyén hitünk sáfárai ők, akik terelgetik Isten népét.

Rögtön utána azonban a legelesettebbekre kell gondolnunk. A magasság után jön a mélység. Pál apostol a tétlenkedőket, a bátortalanokat és az erőtlenekeket említi. Az elsőnek intés, a másodiknak biztatás, a harmadiknak támogatás kell – mindenkinek pedig türelem. Amikor az Egyház vagy a keresztyén ember odafordul a gyengékhez, akkor nem arról van szó, hogy valami kedves dolgot tesz. Az nyomorulthoz odaforduló Egyház Isten munkáját végzi. Isten mindig odafordult az elesetthez: meghallotta népe sírását az egyiptomi rabságban és elküldte Jézust, aki megkereste az elveszettet. Isten munkája ugyanis az, hogy minden ember megkapja azt, amiben szükséget szenved. Amikor Pál a tehesszaloniak figyelmét a gyülekezet gyengéi felé fordítja, akkor arra mutat rá, hogy az Egyház akkor tölti be küldetését, ha törődik szegényeivel és nyomorultjaival. Erre figyeljünk oda idén karácsonykor is! Már jó néhány éve szokásunk, hogy karácsonykor megsegítünk egy vagy több szegény családot. Egyik presbiterünk elkészíti a csomagot, amelyet el is visz a rászorulókhhoz. Nem reklámoztuk eddig ezt, most csak azért mondom el, hogy ezt mindnyájan megtehetjük. Idén karácsonykor tégy jót egy segítségre szoruló emberrel! Lehet, hogy valakinek tényleg az intés kell. Másnak biztatás, bátorítás. Ismét másnak cipő, vagy kesztyű. Isten ígéje azt mutatja meg nekünk, hogy az Egyház élenjárói megbecsülést és tiszteletet érdemelnek, a lemaradónak bátorítás kell. Azt mondja Pál: „Egymással békességben éljétek!” – a békesség akkor lesz közöttünk, ha a tisztelet és a jó szándék útján járunk. Erre tanít Isten ígéje, így lesz békessége az Egyháznak.

Isten műve azonban nem csupán a mélységekre és a magasságokra koncentrálódik – Isten munkája bennünk az állandóságot, a kitartó hűséget, az odaszánt szolgálatot munkálja. Keresztyén életünk sarkköve az állandóság kell, hogy legyen. Pál apostol három szóval is elmondja ugyanazt: mindenkor, szüntelen, minden körülmények között – a keresztyén hitet ezekkel a szavakkal jellemzi. A keresztyén élet tartalma pedig az öröm és az imádkozás. Ez nagyon hiányzik a mai életből. Örömünk elfogy az első próbatétel idején, imádságunk pedig azonnal meglankad, amikor nem kapjuk meg azt, amit szeretnénk. Jézus is figyelmeztetett arra, hogy az élet tövises gondjai, vagy éppen ellenkezőleg, a világ örömei megfojtják a hitet. Talán az a probléma, hogy alku akarunk az Istennel: ha megteszi nekem, amit akarok, akkor adok neki az időmből; ha nem úgy alakulnak a dolgok, akkor ne számítson rám. Karácsony ünnepe azonban azt mutatja meg, hogy Isten teljesen odaadta magát nekünk: nem szolgáját küldte el, hanem Fiát, aki örökre velünk marad. Lelkét adta nekünk, hogy

egészen egyek legyünk vele. Isten tehát szüntelen, mindenkor, minden körülmények között szeret minket. Az imádkozás és szüntelen öröm abból a tapasztalatból fakad, hogy Isten egészen velünk van, mindig velünk marad. Az ingatag keresztyén csak kalandozik, vagy bizniszel az Istennel. Aki felismerte Isten kegyelmének nagyságát, az szüntelen örvendezik és mindenért hálát ad. Életének minden körülménye között meglátja Istent és tud imádkozni. Mindent megvizsgál, de a rosszat elveti és jóhoz ragaszkodik. Az imádkozó keresztyén megtalálta a jót, megismerte a Lélek erejét és Isten igéjének hatalmát.

A keresztyén Egyház tehát abban éli meg szolgálatát, hogy magával békeességben él: az erősek megbecsülik a gyengéket, a test tagjai pedig engedelmeskednek Krisztusnak. Ezt a szolgálatot pedig kitartóan végzi, örömét megtartja, az imádságban és az istenfélő életben nem rendül meg.

Becsapnánk azonban magunkat, ha azt hinnénk, hogy ez minden. Még a legjobb közösségben is lesznek gondok, még a legelszántabb ember is kételkedik időnként, vagy megfárad. Mindig lesznek közöttünk szegények és a békétlenség magvai itt vannak a világban. Az Egyház nem a maga erejéből imádkozik, hanem a Lélek vezeti imádságát. A rendetleneket nem erővel fegyelmezzük meg, hanem szelíden intjük – azonban Isten ereje folytán változik meg felfogása és az élete. Az ember, akit bátorítani szeretnénk maga dönti el, hogy a bátorítást elfogadja-e. Mindig lesznek olyanok, akik nemet mondanak Isten szeretetére. Még a legkitartóbb imádkozás, vagy a legőszintébb hit sem elég ahhoz, hogy bennünket jobbra, vagy szentebbé tegyen. Amikor egy fát látunk, akkor a törzsét, a leveleit, a gyümölcsseit látjuk. Számos fafajtának legalább olyan kiterjedt gyökérzete van, mint amilyen nagy a lombja. Hitünk rejtett ereje Istenben van, imádságunk és örömünk Istenből fakad. Miután Pál intette a thesszalonikaiakat, azután imádságba kezd. Azt mondta nekik, hogy szüntelen imádkozzanak, mindig örüljenek – majd ezzel folytatja: „a békeesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben ... Krisztus eljövételére.” Ez az imádság a keresztyén Egyház mély gyökereire mutat rá – teremjétek a gyümölcsöt, de az erő, az energia, a lendület Istentől jön. Az öröm Istentől van, az imádkozáson keresztül Isten ereje tölti be a világot, a keresztyének szeretet által Isten jelenlétét érzik meg az emberek. Titok ez, és egyben biztatás. Imádkozunk, intünk, bátorítunk – de Isten gyógyítja meg az ember szívét, Isten építi meg az igaz közösséget.

Isten igéje bátorít minket: tartsátok meg a jót, és Isten megtartja testeteket; szüntelen imádkozzatok, és Isten megszenteli elméteket; legyetek türelmesek egymáshoz – és Isten békeességet ad nektek. Hitünk alapja nem az ember akarása, hanem Isten szent elhatározása, hogy szereti az embert. Ebből a szent akaratból bontakozik ki az üdvösség. Bátorítás ez az ige azért is, mert amit most még gyengének és hiányosnak látunk, Krisztus napjára el fog készülni. Isten teljessé teszi ingadozó hitünket, Isten győzelmet ad a most még küzdő Egyháznak. Csak járjatok Jézus útján, és Isten a maga nagy hatalmával készsé tesz benneteket az Úr eljövételének napjára. Az ő nagy erejével. Ámen!

Ének: 302 Ó népeknek megváltója